

Felhangolt kedéllyel

*Felhangolt kedéllyel kitöltöm ezt a percet,
s nyújtom vigyázva, hogy tán egy jó délelőtt
kifutja belőle, és e kedély-zseblámpa
fókuszába lép a kölyökmacska, előbb
még szobrot ült ott kint, igazi fény előtt,
nőies gerince hullámvonalba dőlt;*

*s hagyom, hogy ringasson az önkívület lágyan,
számba szél csap, ágon madár torkosodik,
(a szél, számból sóhaj, köszön lopott kalappal)
csórt csuk a madár is, a hátán kosbor-ing,
nem dalol macskaszájnak s nem sopánkodik,
fittyet hány a vésznek, kormosistvánkodik;*

*vagyis egyensúlyoznak józanul, hibátlan
ösztönnel, képzeletemben van némi rontás,
de nem fog rajtuk, nincs közük a megnyúlt perchez,
boldog cigányok, egyik prím, a másik kontrás,
nem fogja hálójába őket a szorongás,
felhő lóg — fejem fölött idegösszeomlás.*

*Majd véget ér a perc, látványtól különvállik
a látomás-féle, és tőlem is külön
a képzelet-termék s a felhangolt kedély; s már
átnéz rajtam a vers, mint gyerek a szülőn,
idegenek közt él s nem foghatom fölön —
s há nem leszek: nos, e tükörbe költözöm.*

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

Amen

*Az önmagát szorzó éjszakai eső
tébolyító számtanában
nem repedt meg, ime, rekkenő
álmaink panel koponyája*

*Fény szítál, a vizes játszótérre;
festett féltre, varieté-vázra
és hull — virágzást fröcskölve
a Van Gogh-i almafákra*

*Sámán szól, rádió, dalra zendít,
jósolt közös boldogulást
és bölcsőben, tócsában ring;
hallgat a csecsemő világ*

*Az akácfaág a levegőt veri,
árnyéka a házfalat
Vasárnap van — seb nélküli
kövek hasára süt a Nap*

Némajáték

*Szuggesztiód, Uram, a világ
nagy nekem, bő kabát Gombolgom.
boldogtalan, ujjam csillagon
Nyomorultad, szegényed A magány*

*soványít engem Mert, mint Charlie
Chaplin nagy játéka, elmosódtál
te a város füst-korom képernyőjén*

----- ?

----- : -----
----- ; -----
----- !

Csontom már beitta nevetésem

Vázlat

1.

*föld rotációs
kiforogva az éjszakából
fekete festékből és a hajnal
vöröséből friss újság tegnap*

2.

*fekete fehér
színdimenziók
teret öltene ösztönöm
öltözködöm mégis színekbe*

3.

*hámozott télialma
húsa nappal kettőnké várlak
piros héját
asztalról az alkonyt lesöpröm*

ZALÁN TIBOR

Piros szélben zengő havak

*Lobogó nyárban havazó asszony,
piros a szél is, hogy elsápasszon.
Hullámszik melled elnyugodóban,
szemedben fürdök, fekete tóban.*

*Oltárt a télnek, zengő havaknak
állíts, az éjnek — meleg szavaknak!
Épüljön jászol, Krisztusra-váró,
csillag kigyúljon, szívedre szálló.*

*Vacogó égben spiontekintet:
sarlóhold vérzi havazó inged.*

A kálvárián

Gion Nándornak.

*Feketébe keseredik a krisztusi pompa.
Út az idő:
fehér ruhát ad martalócokra.*